

Jan Vavříčka
„Vánoční kapr“

Stolička vlevo nahoře lehce zavibrovala a na sítnici se mi okamžitě promítl známý symbol obálky. Přišel mi mejlík. Paráda! Netrpělivě jsem si olízla zubní implantát a ihned jsem uviděla obsah zprávy. *Literární soutěž na téma neuvěřitelná vánoční pohádka*. Cože? To je ale kravina. Nikdy jsem ve škole nenapsala pořádný sloh a ještě doma aby mě někdo otravoval s češtinou. Pche, to tak! Přitlačila jsem jazyk na horní patro a zpráva byla vymazána.

Povytažením obočí dávám pokyn domácímu kinu, aby ukázalo, co umí. Ležím na velkém, pohodlném gauči a sleduji projekci na stropě. Nechám automat, aby projížděl stanice a vybírám si.

Zprávy z bojiště, ekonomické tabulky, mistrovství světa ve fotbale, poprava sériového vraha....stop!... to by mohlo být fajn. Automat je však jiného názoru. Obraz zčernal a na stropě se místo vysílaného programu objevilo výstražné hlášení. Varovný text je zároveň předčítán sladkým a výchovným, mladým ženským hlasem.

„Ne, ne, mladá dámo. Patnáct vám bude až za dva roky. Přelad'te ihned na jinou stanici nebo budu nucena informovat rodiče. Děkuji.“

„Sklapni, ty krávo!“, ječím na tu vlezlou revizorku, ale po chvilce vzorně kývnu hlavou.

Senzory souhlas oskenovaly a videosystém pokračuje v nabídce. Divadlo, telenovela, sportovní zprávy, reklamy, kreslená pohádka. Lusknu prsty a střídání stanic se zastaví. Obraz se zvětší a zvuk se vyladí do špičkové kvality. Kreslouny mám moc ráda. Popravu jsem ještě neviděla, ale tyhle dva blbouni mě vždycky zaručeně pobaví. Zachumlám se do polštářů a nechám se pohlit příběhem.

Malý myšák sprintuje co mu síly stačí, ale hladový kocour je mu stále v patách. „Dělej, Jerry. Uteč mu!“ Myšák vybíhá z kuchyně na zahradu a míří k nejbližšímu stromu. Kocour je už taky na zahradě, ale nemůže popadnout dech. Jerry šplhá po jabloni a usmívá se. Kocour ho vidí a rychle šáhne do kapsy. Ve větvích jabloně se zničehonic objeví tlustá veveřice s vysílačkou a šťouchne do myšáka. Jerry se lekne a padá. Kocour je najednou rychlý jako blesk a v mžiku stojí na místě dopadu. Pozoruje myšku, jak se k němu řítí volným pádem, a mlsně si olízne tlamu. Z jedné kapsy vyndá rozkrojenou bagetu a v druhé ruce drží sekáček. Šmik, sek, šmik a fik! Rozsekaný myšák leží na housce. Kocour ho poleje kečupem, přikryje druhou půlkou bagety a jedním hltém vše spořádá. Titulky a konec. Sakra! Ten myšák se nikdy nezachrání.

Z chmurných úvah mě náhle vytrhne hlasité zamňoukání. Rozhlédnu se a na podlaze vidím malé mourovaté kotě, jak se za mnou snaží vydrápat po dece. Zvednu ho a položím vedle sebe. Vysvětluju tomu chlupáčovi, že telka je na stropě a zvedám mu hlavu. Nechápe. Olizuje mi prsty a hraje si s mými novými platinovými nehty. V tu chvíli mu zakláním hlavičku ještě víc dozadu a vrážím mu do břicha pět smrtelných drápů. Nabroušené nehty pronikají jeho kůži jako papírem. Cítím horká střeva a rvu je ven z těla. Druhou rukou jsem kotěti podržela krk. Zakňučí a do minuty zdechne. Z kuchyně přiběhne mamka s kýblem a prones: „Kůži hod' sem a maso dej do pekáče.“ Pohladí mě po vlasech a zase odkvačí za prací. Přípravuje tradiční štedrovecerní večeři a je ráda, že jí pomáhám. Z podlahy se

okamžitě vyrobí tisíce mikro-robotů a začnou uklízet zakrvácený gauč a koberec. Zvířecí chlupy a krvavé skvrny zmizí dřív, než řeknu švec.

Pokládám pokmínované kotě do pekáče. Dívám se na dvě stažené, okořeněné kočky a v tom mě přepadá hříšná myšlenka. Co kdybych do té soutěže přece jenom napsala? Popíšu nějaký ulítlej svět, kde lidi nejlí kočky. Mají je jako domácí mazlíčky, krmí je, hladí je a hrajou si s nima. Fuj! To by šlo, to bude dost šílený. Ale co budou ty lidi jíst o Vánocích? Musí to být něco roztomilého, co bych nikdy nezabila. Otevřenými dveřmi zahlédnu akvárium ve svém pokojíku a zastydím se.

Kapra!